

שיחה שבועית מפי הרב אביגדר נבנצל שליט"א **פרשת נשא תשנ"ט - לבתני באחת מעיניך**

התורה אומרת בפרשת סוטה "ואמרה האשה אמן, אמן" (במדבר ה, כ"ב), שהיא צריכה, כפי שידועה לנו מהר"ן מדף ב', שהאישה צריכה לומר אמן על השבועה ואמן על האלה. כמה דרשות דרשו חז"ל על הכפל של ה"אמן אמן". אבל על כל פנים צריכה לומר אמן, שמקבלת עליה את השבועה. מה יהיה אם היא לא תאמר? המים לא יבדקו אותה ולא נוכל להשקות אותה. היא עשתה עבירה חמורה, אם היא חטאה באמת את החטא שאנחנו חוששים, וגם גרמה להוציא שם שמים לבטלה, אם השביעו אותה והיא לא אמרה אמן, אבל המים לא יבדקו אותה, למים אין להם שליטה עליה. לא יקרה לה כלום. ממילא אנחנו גם לא נכתוב את המגילה, ולא נמחוק, כי אין מה לעשותם איתה. היא לא אמרה אמן אמן, אין מה לעשות איתה. ממילא תצא בלי כתובה. אם היא לא תשוב בתשובה, משמים יענישו אותה על מה שחטאה. כל זה אמת. אבל השליטה של המים - אין למים שליטה עליה, עד שהיא לא תקבל עליה את האלה ואת השבועה. בלי זה המים לא שולטים עליה. למרות שה' הרי עושה כאן נס גדול, בגלל שלום בית, בגלל הטהרה בישראל. ה' עושה נס כ"כ גדול "וצבתה בטנה ונפלה ירכה" (במדבר ה, כ"ח), והכל, אבל הכל רק אם היא תקבל עליה. אם לא, לא תהיה בדיקה, לא יהיה שלום בית, לא יהיה שום דבר. בלי קבלה שלה שום דבר לא יהיה. רואים כאן את הכח של בן אדם, שהוא מפעיל את כל המערכת של הנס הגדול הזה.

אם זה במידה רעה כך, מידה טובה הרי מרובה ממידה רעה. כשאנחנו קיבלנו את התורה, ודאי זה כח גדול. קבלת התורה ה"נעשה ונשמע" (שמות כ"ד, ז), שלנו זה דבר גדול מאוד. זה מפעיל כל דבר שהתורה מחייבת אותנו, כל מה שהתורה ניתנה לנו "חיי עולם נטע בתוכנו". הכל זה מכח הקבלה שקיבלנו. הקב"ה יכול לכפות עלינו הר כגיגית, גם זה מחייב. ובכל זאת כשאנחנו מציידנו קיבלנו את התורה, זה עושה בחינה אחרת לגמרי. כמו אצל אותה אשה, ה' יכול לצבות את בטנה גם בלי שהיא תאמר אמן. אבל הקב"ה גזר רק עם אמן אמן שלה. קבלת התורה, הרושם הגדול שעשתה קבלת התורה, רק ע"י "נעשה ונשמע" שאנחנו מציידנו קיבלנו את התורה. יש עוד, לפי דיעה אחת בחז"ל, שגם בשעת קבלת התורה ענו על כל דיברה ודיברה שהקב"ה אמר, מה שהיה צריך לענות כן - ענו כן, ומה שלא - ענו לא. זאת אומרת שיש קבלה מציידנו. אם הקב"ה אומר "כבד את אביך ואת אמך" (שמות כ"ב, י"ב) ומישהו היה צועק: אני לא רוצה, בכל זאת דבר ה' מחייב גם אם יצעק אני לא רוצה, אבל אנחנו צעקנו שאנחנו כן רוצים, זה פועל אחרת לגמרי, וזו קבלה אחרת לגמרי, מאשר אם היה הקב"ה רק נותן לנו בעל כורחנו את התורה. הקבלה הזאת היא מגדלתו ומרוממתו על כל המעשים, שאדם מקבל עליו את התורה, היא נתנה לנו תואר אחר בעולם, טוהר אחר בעולם. זה משהו אחר לגמרי, לעומת אם הקב"ה היה כופה עלינו הר כגיגית.

צריך לדעת שקבלת התורה אינה רק מעשה חד פעמי שהיה בשנת ב' אלפים תמ"ח לבריאת העולם. ראשית כל בחז"ל נראה שקבלת התורה מתחדשת כל שנה ושנה מחדש, כמו שהזכרנו ברמז, שהרי הגמ' (שבת קכ"ט:) אומרת שאסור להקזיז דם בערב שבועות, מפני שזה סכנה, שבערב שבועות יצא רוח ושמו "טיבוח", שאם ישראל לא היו מקבלים את התורה, היה חס ושלוש טובח את ישראל. מה יש? אז היה לפני שלושת אלפים שנה רוח כזו, מה זה משנה? לכן, אני לא יכול להקזיז דם היום? בשנת ה' אלפים כך וכך? אלא מפני שזה מתחדש כל פעם, היום ישראל צריכים לקבל את התורה, ואם לא מקבלים את התורה, אז היום הם בסכנה הזאת. זה לא רק הקבלה מלפני שלושת אלפים שנה, זוהי הקבלה של שנת ה' אלפים תשנ"ט. כשאנחנו מקבלים את התורה היא מצילה אותנו מהרוח הזו ששמה טיבוח. אבל זה גם לא רק פעם אחת בשנה. כל השנה. כל פעם. כל פעם שאדם מכין את ליבו, עכשיו הוא רוצה לשבת ללמוד כאשר ציוה ה', הוא רוצה לשבת ללמוד, הוא רוצה לקיים מצוה מן המצוות, לברך, אם זו מצוה שטעונה ברכה, מברך ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם אשר קידשנו במצוותיו, הוא מודה על הקדושה שיש לו במצוות, ואם זו מצוה שלא צריך לברך עליה, גם כן מכין את ליבו או אומר הנני מוכן ומזומן, או שאומר לשם יחוד איני אומר, אבל מכין את ליבו לקיים מצוה מן המצוות, הרי קבלת התורה, יש לו התעוררות של קבלת התורה בכל פעם ופעם. כל פעם מתרומם. בפרט בברכה שניה של קריאת שמע, שם אנחנו הרי מודים במיוחד על התורה שה' נתן לנו ומבקשים, מבקשים בלשון שאין לנו בשום תפילה אחרת אבינו האב הרחמן המרחם רחם עלינו, שלוש לשונות של רחמים, אינן בליבו להבין להשכיל לשמוע ללמוד וללמד, המצב איום ונורא. צריך רחמים גדולים שנוכל לשמוע ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים. כ"כ הרבה רחמים אנחנו מבקשים שם. אין לנו

בשום תפילה אחרת כ"כ הרבה לשונות של רחמים רצוף. אני לא אומר במשך התפילה, אלא רצוף שלוש מילים רצופות: הרחמן, המרחם, רחם עלינו. כי התורה היא רחמים גדולים, חמלה גדולה ויתרה חמלת עלינו. חשבתי אולי מותר להסביר אהבת עולם או אהבה רבה, איך שגורסים, אהבתנו ה' אלוקינו זה הלוחות הראשונים שהיו מתוך אהבה. חמלה גדולה ויתרה חמלת עלינו זה לוחות שניים, שאחרי שחטאנו בכל זאת ה' ריחם עלינו ונתן לנו ע"י משה לוחות שניים. אבל גם כל התורה היא רחמים גדולים של ה', שלא נשקע במצולות ההבל והריק של העוה"ז. הרחמים הגדולים עלינו זו התורה, חיי עולם שה' נתן לנו, שלא נהיה כמו בהמה שחיה את החיים שלה ומתה, אלא שוהיה לנו חיי עולם, חיי נצח.

יהודי חי לנצח. הנביא אומר "רני עקרה לא ילדה פצחי רנה וצהלי לא חלה כי רבים בני שוממה מבני בעולה אמר ה'" (ישעיהו כ"ד, א). יש יותר יהודים מאשר גויים, איך זה נכון? יש כ"כ הרבה גויים ומעט יהודים (הלואי ויהיו הרבה אבל בינתיים יש מעט), איפה רבים בני שוממה? אבל הגויים מתים, כל הגויים שכבר מתו, ואלו שעוד חיים אם לא יתגירו גם כן עתידים למות. והיהודים חיים כל הזמן, גם אלה שכבר עברו מהעוה"ז עדיין חיים. ממילא "רבים בני שוממה מבני בעולה". זה מרומז בגמ' הפירוש הזה, זה לא פירוש שלי. הגמ' (ברכות) אומרת "מה זה "רני עקרה לא ילדה"? שלא ילדה בנים לגיהנום כמותכם. שאתם הולכים לגיהנום, ממילא אתם לא נמצאים, ואנחנו נמצאים, חיים כולכם היום, זו התורה. אלו הרחמים הגדולים של מתן תורה.

יש לשמוח בזה כשמברכים אהבה רבה או אהבת עולם, כשמברכים אתה חונן... חכמה בינה והשכל או חכמה בינה ודעת, איזה נוסח שאומרים, ובברכת התורה, כתוב בשו"ע שצריך מאוד להיזהר בה שמבקשים עלינו ועל צאצאינו וצאצאי עמך בית ישראל. יש הרי סוברים שברכת התורה היא דאורייתא, חוץ מברכת המזון היא אולי ברכה יחידה דאורייתא. זו קבלת התורה מצידנו, לא רק ללמוד תורה, לקיים תורה, אלא קבלת התורה, שאנחנו מקבלים אותה מרצוננו. אם אנחנו לא רוצים, אם מישהו צועק שהוא לא רוצה לקיים את התורה, הוא בכל זאת חייב לקיים את התורה. כופים אותו עד שיאמר רוצה אני. ואם הוא לא יאמר, בכל זאת חייב. על צדקה כתוב שבי"ד גם יכולים לרדת לנכסיו ולגבות. אם לא נותן צדקה יורדים לנכסיו וגובים. יכול לצעוק חי וקיים עד מחר ולא יעזור לו, בי"ד גובים. אבל אנחנו רוצים לקיים את התורה. אנחנו מקבלים את התורה, זה לא שכופים עלינו את התורה. אנחנו מתקשרים וממשיכים את אותו מעמד גדול של הר סיני. את ה"נעשה ונשמע" הגדול של הר סיני אנחנו ממשיכים בזה שאנחנו מודים לה' ברוך אשר קידשנו במצוותיו וציוונו, ברוך המלמד תורה לעמו ישראל. אנחנו מתקשרים ל"נעשה ונשמע".

חז"ל (שבת פ"ח:) אמרו על הפסוק בשיר השירים "לבבתי אחתי כלה לבבתי באחת מעיניך", (שיר השירים ד', ט"ו) למה באחת מעיניך? ששם היה באחת מעיניך שקיבלת את התורה. כשאנחנו מקיימים אותה זו העין השנייה. ההסכמה לקיים זו העין האחת. וכשאנחנו בפועל מקיימים זה העין השנייה. ההשלמה של מעמד הר סיני. כשאנחנו לומדים את התורה, כשאנחנו מקיימים את התורה זו ההשלמה שאנחנו משלימים את העין השנייה שהיתה חסרה במעמד הר סיני, שם רק הבטחנו שנקיים, צריך גם לקיים את מה שהבטחנו. אנחנו משלימים את העין השנייה. שתי "ע" "נעשה ונשמע". שם היתה העין של "נשמע", עכשיו צריך את העין של "נעשה". גם כן באחת מעיניך.

אבל המעמד של הר סיני, הגדלות שלו לא היתה רק קבלת התורה. אנחנו אומרים בהגדה של פסח אילו קירבנו לפני הר סיני ולא נתן לנו את התורה דינו. מה הפשט במשפט הזה? אילו קירבנו לפני הר סיני ולא נתן לנו את התורה, הר סיני היה כמו כל הר אחר? מה מיוחד בהר סיני בלי מתן תורה? איזה יחוד יש להר סיני? כנראה הכוונה לדרגה העליונה שזכינו שם חוץ ממתן תורה. מתן תורה עשה אותנו יהודים. זה נקרא יום הקהל. ביום הזה נהיינו קהל, ביום מתן תורה. אבל חוץ מזה ביום מתן תורה נהיינו גם נביאים, שכל ישראל ראו יותר משאר כל הנביאים, כמובן לא כמו משה רבינו. משה רבינו השיג יותר מכולם, אבל בכל זאת גם שאר היהודים. לא רק אהרון ונדב ואביהו, אלא אפילו דתן ואבירם ושאר היהודים הכי פשוטים, ואפי' עבדים ושפחות וערב רב. כולם השיגו השגות נבואה גבוהות יותר מכל הנביאים אח"כ ולפני כן. זה הרי דבר נפלא. גם אם היינו נביאים רק לשעה קלה, לא כמו משה שהוא נביא כל ימי חייו, אבל כדאי להיות נביא אפילו לשעה קלה ולהשיג השגות. ולא רק ההשגות של נבואה, אלא עיקר ההשגה הגדולה, ש"אתה לראת דעת כי ה' הוא האלוקים אין עוד מלבדו" (דברים ד', ל"ה). איך אפשר לראות? הקב"ה אין לו צורת הגוף לראות אין עוד? איך אפשר לראות "אין עוד מלבדו"? בשכל להגיע בשכל, ברגש, להכרה שהכל בורא עולם, "אתה אחד ושמו א"חד אין זולתו, אין שום קיום ושום נברא רק רצון ה'. רצון ה' מקיים את כל העולמות. כל מה שקיים בעולמות רוחניים וגשמיים, בני"א, יצורים, מלאכים ושרפים, הכל רק מרצונו

יתברך. אין שום כוח אחר שפועל בעולם "אפס זולתו". זאת ההכרה הגדולה שזכינו להגיע אליה. אנחנו אומרים את זה כל יום "וידעת היום והשבת אל לבבך כי ה' הוא האלקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד" (דברים ד', ל"ט). אבל מאיפה נובע הכח שלנו לומר את זה? מפני שבמעמד הר סיני הגענו להכרה שאין עוד, לכן זה "ההשבות אל לבבך", כי זה כבר נמצא, צריך להשיב את זה תמיד ללב, שוכחים את זה. אנשים שלפני ארבעים ותשעה יום היו שקועים במ"ט שערי טומאה של מצרים, אנשים ששנה קודם עוד עבדו בחומר ובלבנים, היום נהיו מלאכי אלוקים, למעלה מהמלאכים, משיגים השגות עליונות. בפסח אנחנו מקריבים עומר מן השעורים בשבועות שתי הלחם מהחטים. אמרו אחד מהטעמים לדבר הזה שבפסח אמנם יצאנו ממצרים, אבל עדיין היינו במצב של בהמה, במ"ט שערי טומאה, ועכשיו אחרי ארבעים ותשעה יום, הקב"ה הביא אותנו למצב של אדם, צלם אלוקים השלם, שאוכל חיטה ולא שעורה. קפיצת הדרך הנוראה הזאת, שזכינו להגיע בארבעים ותשעה ימים, הרי היא לבד, אילו לא זכינו לשום דבר אחר, אילו לא זכינו בהר סיני לתורה ולמצוות, רק לדבר הזה, להכרה ברוכה ביחוד ה', אילו לפני הר סיני דינו, כל שכן "על אחת כמה טובה כפולה ומכופלת" שגם קרבנו לפני הר סיני וגם נתן לנו את התורה, אבל גם זה לבד היה שווה.

זה במעמד הר סיני, במתן תורה, שכפי שאמרנו מתחדש כל שנה בחג השבועות. אבל כמו שאמרנו צריך להיות כל השנה מקבל את התורה, לשאוב ניצוצות מחג השבועות. לא בשביל עצמו לבד, אלא לקחת מהברז הגדול של אמונה של קבלת התורה ושל השמחה בתורה, לקחת לכל השנה כולה. שהתורה נתנה לנו את הרגלים. היא לא נתנה את הרגלים בשביל עצמם בלבד, אלא שמכוחם נחיה כל השנה כולה, זה המאגר של שמחה, דבקות, של אהבת ה'. זה מאגר שצריך להספיק לכל השנה כולה. אמרו שזה גם פרוש הפסוק "שבעת ימים תחג לה' אלקיך במקום אשר יבחר ה' כי יברכך ה' אלקיך בכל תבואתך ובכל מעשה ידיך והיית אך שמח" (דברים ט"ז, ט"ו), שאם את השבעה ימים תחוג, אז כל השנה תהיה "אך שמח", לא רק שבסוכות תהיה "אך שמח", אם כי הגמ' (פסחים ע"א) דורשת את הפסוק על סוכות ועל שמיני עצרת, אבל זה גם שמכח סוכות כל השנה תהיה "אך שמח", וכן פסח ושבועות. על זה אנחנו אומרים "והשיאנו ה' אלוקינו את ברכת מועדיך לחיים ולשלום לשמחה ולששון", וכי אנחנו רוצים חיים ושלום רק ליום חג השבועות? אנחנו רוצים לחיות גם אחרי חג השבועות, זאת אומרת שברכת מועדך היא לא רק לאותו יום בלבד. ברכת מועדך היא לכל השנה לחיים ולשלום, גם לשמחה ולששון. כמוכן שמצות עשה לשמוח יש רק בחגים. אבל בכל זאת מכח השמחה שיש בחגים צריכה להיות שמחה בעבודת ה', בתורה. כל השנה כולה. "אלמלא ההיא יומא דקא גריס" (פסחים ס"ח:), אבל אחרי שהיום גורם צריכה להיות לנו שמחה לכל השנה. אם עוברים את השנה בסדר, אם לוקחים את האור של שבועות ושל שאר החגים ויו"ט, ראש השנה ויו"כ וכל האורות, בסדר, בעז"ה בשנה הבאה נהיה במדרגה יותר גבוהה, נוכל להתקדם עוד. כל שבועות צריך להשפיע עלינו לעלות ממדרגה למדרגה כמו שכל שבת צריכה להעלות אותנו. לא צריך כל פעם להיות באותה מדרגה. אם זוכים כל שבת נתנת לנו תנופה לשבת הבאה, וכל יו"ט נותן תנופה לשנה הבאה. כל ליל סדר עושה לנו יציאת מצרים במדרגה גבוהה יותר, וכל שבועות קבלת תורה במדרגה גבוהה יותר אם זוכים.

דורשים מבן אדם תשובה. שבן אדם עשה תשובה נחא. אם אדם היה פעם צדיק ואח"כ התקלקל צריך לעשות תשובה, לחזור להיות צדיק. מה נגיד על מי שתמיד היה רשע, גדל בבית בלי תורה, בלי מצוות, מה שייך אצלו לשוב? שייך אצלו לומר שמהיום והלאה הוא יניח תפילין וישמור שבת, אבל מה שייך אצלו לומר לשוב? לשוב שייך למקום שהייתי פעם, לא שייך לשוב למקום שלא הייתי אף פעם. אני חושב שיש על זה שלוש תשובות. תשובה אחת: שהוא היה פעם צדיק, כשהוא היה ילד קטן, לא היו לו עבירות. זה מה שאומר ר' משה קורדובירו שכתב הרי על השלוש עשרה מידות של "מי אל כמוך נושא עון ועבר על פשעי" (מיכה ז', י"ח). המידה האחרונה היא "מימי קדם" לזכור שכל אדם היה פעם טוב. כשהיה תינוק הוא היה טוב, אם אין לי שום סיבה לאהוב אותו. יש לי סיבה. הוא פעם היה ילד טוב, היה תינוק טוב. יש לו לאן לשוב, לשוב לימי ילדותו כשהיה ילד טוב, אבל גם מה שאנחנו אומרים כעת: למצב של מתן תורה, הרי כל הנשמות של כלל ישראל היו במתן תורה, אז כולנו אמרנו "נעשה ונשמע", כל אחד יכול לשוב למדרגה הזאת, לחזור להדבק שוב באור הגדול של מתן תורה, של "נעשה ונשמע", ולקבל עליו מהיום: גם אם עד היום נכשלתי בכל הדברים, מהיום אני מקבל עלי ב"ה שוב נעשה ונשמע. והדבר השלישי: הנשמות שלנו ממקום גבוה מאוד, מתחת כיסא הכבוד, לשוב לתחת כיסא הכבוד, להדבק. לא שאנחנו רוצים מיד לשוב תחת כיסא הכבוד. אנחנו רוצים להיות בעוה"ז, אבל דבוקים בנפשנו בכסא הכבוד, בעולמות העליונים. כפי שהמסילת ישרים כותב - עודנו חי בעוה"ז להיות דבוק בעולמות העליונים. "שובה ישראל עד ה' אלקיך" (הושע י"ד, ב'), גדולה תשובה שמגיעה עד כסא הכבוד אמרו חז"ל (יומא פ"ו).

הזאת. השורש של הנשמה שלנו גבוה, אז יש לנו לאן לשוב.

זה צריך להביא לא רק ביחס לתשובה, גם ביחס כל אדם לחבירו, בין אדם לחבירו, הרי לא רק אני נבראתי מתחת כסא הכבוד, גם חברי נברא מתחת כסא הכבוד, צריך להיות אליו יחס מתאים לצלם אלוקים "לא בניס אתם לה' אלוקיכם". למי שנברא מתחת כסא הכבוד. הוא לא רק עפר מהאדמה, הוא גם אבן יקרה מתחת כסא המלכות של מלך מלכי המלכים, כך להתייחס אל החבר, אבל גם להתייחס אל עצמנו כך. לדעת שאנחנו בעצמנו כלי יקר שחבל לבזבז אותו. מספרים על יהודי שהיה רגיל לשתות יין קצת, אולי יותר ממה שצריך, ולשיר יחד עם זה ניגון שאנחנו אומרים בימים נוראים "אדם יסוד מעפר וסופו לעפר", שאלו אותו: מה מקום לשמחה כשאדם יסודו מעפר וסופו לעפר? אמר: אילו אדם היה יסודו מהיהלומים וסופו לעפר, זה היה עצוב מאוד. אבל אם יסודו מעפר וסופו לעפר ובאמצע קצת משקה זה בעצם די שמח. אבל אנחנו צריכים לדעת שזה באמת לא כך. אנחנו יהלומים, נכון שהגוף שלנו יסודו מעפר וסופו לעפר. אבל באמת אנחנו יהלומים ולא צריך לבזבז אותנו על משקה. זה חבל לבזבז איתנו על משקה. יש דברים יותר חשובים לעשות עם הגוף שלנו. כמו שבן מלך לא מתאים שיהיה מטאטא רחובות, אנחנו בני מלכים, בני מלך מלכי המלכים, ברוחניות. בגשמיות מותר להיות מטאטא רחובות. חז"ל אמרו (פסחים ק"ג). פשוט נבלה בשוק ואל תצטרך לבריות. אבל ברוחניות לא להיות מטאטא רחובות. ברוחניות לדעת את הגדלות שלנו, לדעת שאנחנו יכולים להיות גדולי תורה, גדולי עולם. אם אדם יקח איזה סמל מלכות, דגל של המלך או משהו כזה, יעשה ממנו סחבה לטוף איתו את הרצפה, יעמידו אותו לדין. הוא פוגע בכבוד המלכות. אנחנו צלם אלוקים. לא לעשות סמרטוט מעצמנו, שנבין שצריך לכבד את עצמנו, גם את חבירו, אבל גם את עצמנו, שלא לעשות מעצמנו סחבות. לעשות מעצמנו סמל למלכות. הנה, אני הייתי נביא במתן תורה, הייתי נביא, מה פתאום שארד לדרגות תחתונות? נכון שאני היום לא במצב של מתן תורה, אני לא זוכה. יואל הנביא מבטיח שלעיתיד לבא שוב יהיה מצב כזה "והיה אחרי כן אשפוך את רוחי על כל בשר" (יואל ג',א) שכולם יהיו נביאים. מה שמה מתפלל "מי יתן כל עם ה' נביאים" (במדבר י"א,כ"ט) יתקיים. באמת כל עם ה' נביאים, אולי גם גויים, כל בשר כתוב שם, עכ"פ היהודים. אני הייתי נביא, ואני אחזור להיות נביא, לא להיות באמצע סמרטוט, להיות באמצע גדול בתורה, גדול ביראת שמים, צלם אלוקים, ולא שיכור ושותה יין. לא לבזבז את החיים. אני יכול להיות ת"ח, חכם עדיף מנביא. היו רבנים שהיו מכבדים ילדים קטנים או אפילו אישה בהריון, היו אומרים מזה יכול לצאת ת"ח הרבה יותר גדול ממני, צריך לכבד אותו. אנחנו צריכים לכבד את עצמנו, לדעת שבכח אנחנו ת"ח, צריך רק להוציא מהכח אל הפועל, אבל בכח אנחנו ת"ח, להשתדל להוציא מהכח אל הפועל, להגיע למדרגות העליונות שה' נתן לנו במתן תורה. יום ב' בסיון הוא נקרא היום המיוחס, למה הוא יום המיוחס, אמרו טעמים, אבל אחד הטעמים הוא כי ביום הזה ה' אמר לנו את ההבטחות הגדולות "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש" (שמות י"ט,ה) "והייתם לי סגולה מכל העמים". ההבטחות הגדולות! אנחנו סגולה מכל העמים. אנחנו ממלכת כהנים, כהן זה מי שמיוחד לעבודת ה'. נכון שלהיות כהן כאהרון הכהן אסור למי שלא מזרע אהרון. קרח ניסה וזה לא הצליח. אנחנו לא ננסה להתחרות באהרון הכהן בעבודת המקדש. אבל בעבודת ה', כולנו ממלכת כהנים, כולנו יכולים להיות כהנים ואפילו כהנים גדולים, גדולי תורה, גדולי חכמה ובע"ה נהיה גדולי נבואה. אם נשלים את העבודה כראוי, נזכה שה' ישפוך את רוחו עלינו, יתן את רוחו עלינו וכל עם ה' יהיה נביאים. הרי אנחנו מתפללים בשבת במוסף שהוא ישמיענו ברחמי שנית. נזכה להגיע למצב הזה, לאותה דרגה של מתן תורה, אולי גילויים עוד יותר גדולים ממתן תורה אינני יודע. אולי נשיג השגות יותר גדולות ממתן תורה, שה' יתן את תורתו בליבנו כמו שה' הבטיח שהוא יכרות עם בית ישראל עם בית יהודה ברית חדשה. לא כברית הראשונה, שאנחנו ביטלנו אותה בחטא העגל ובחטאים אחרים, אלא שהתורה תהיה בליבנו, "נתתי תורתך בקרבם ועל לבם אכתבנה" (ירמיה ל"א,ל"ג), שאלו הלוחות האמיתיים. יש לוחות אבן שהם שוכבים בארון, ויש לוחות שבלב שלנו, אלו הלוחות לקבל את התורה. זה יהיה במתן תורה השני. אותה תורה. לא חס ושלום ברית חדשה במובן שהנוצרים אומרים. אותה תורה, אותן תרי"ג מצוות, אבל קבלה מחודשת, שהלב שלנו יהיה פתוח. מסתמא כמו שבמתן תורה הראשון גם אם כל ישראל קיבלו את התורה, אבל אינה דומה קבלת התורה של אהרון הכהן ונדב ואביהו לקבלת התורה של דתן ואבירם, כל אחד קיבל, אבל כל אחד לפי ההכנה שלו, גם במתן תורה האחרון מסתמא גם כן יהיה כך, שאם היום אנחנו מכינים את הלב שלנו, פותחים את הלב שלנו, זה יהיה ספר הרבה יותר מהודר, לוחות הרבה יותר מהודרים מאשר מי שלא הכין את ליבו. ה' ישפוך את רוחו על כל בשר, אבל ודאי לא כולם יהיו באותה מדרגה. שזוכה באמת לעלות ולהראות, ולהשתחוות לא בבית הבחירות, אלא בבית הבחירה במהרה בימינו אמן.